

...včera měli všichni naši vojáci (hlavně bývalí, kteří se hlásí k tradicím) svátek a já dostal také přání. A jsou tam hezky popsané souvislosti - kdy, kde a proč....Zdravím

VŠE NEJ K DNEŠNÍMU SVÁTKU... T.

6.10.1944----6.10. býval Den ČSLA!!!! JEN TO PROSIM PROLEŤTE!!!!

..... bylo výročí největší bitvy druhé světové války, které se aktivně zúčastnili českoslovenští vojáci a vojačky. V žádném jiném střetnutí války jich nebojovalo více, žádná jiná bitva nebyla větší a těžší. V průběhu žádné jiné bitvy se Čechoslováci neprobojovali poprvé od začátku války na území bývalého Československa. V žádné jiné bitvě druhé světové války neutrpěly československé zahraniční jednotky větší ztráty. Mnozí z vás teď pravděpodobně zuřivě dumají, o čem to sakra píšu a začínají gúglit. Správně. Jinak se to totiž nedozvíte. Určitě ne z České televize. Asi nebudu jediný, komu tento způsob politicky korektního přístupu k naší historii připadá poněkud zvláštním. Osmého září 1944 začala na takzvané východní frontě útočná operace Rudé armády, již se účastnil i 1. československý armádní sbor. Jejím cílem bylo proniknout z polského území německou obranou v prostoru Východních Karpat a podpořit tak právě probíhající Slovenské národní povstání. Operace byla nakonec ukončena předčasně, protože slovenské povstání bylo příliš rychle potlačeno, německá obrana příliš silná a ztráty příliš vysoké. I přesto však byla německo-maďarská armáda během velice těžkých bojů zatlačena zpět, rudoarmějci společně s Čechoslováky prorazili několik jejich obranných linií, způsobili nepříteli obrovské ztráty a čtvrtého října 1944 se čelní československé jednotky jižně od Dukelského průsmyku probojovaly na československé území. V bojích na Dukle bojovalo pod vlastním velením téměř sedmnáct tisíc Čechoslováků a volyňských Čechů. V těžkém terénu, za nepříznivého počasí a proti odporu nepřítele, jehož vysoké bojové kvality byly mimo veškerou pochybnost, třímali tito stateční muži a ženy československou vlajku hrdě vztyčenou a dosáhli pod ní úspěchů, jakých máme v naší vojenské historii skutečně velice poskrovnu. Kóta 534, nebo Hyrowa hora jsou pojmy, které by měly být vytesány v mramoru na každém náměstí, protože naši skuteční hrdinové na nich platili za naši svobodu svojí krví. To, že vytesány jsou pouze na chátrajícím komunistickém pomníku přímo na Dukle, kam se nikdo ze současných politiků s kyticí či věncem neobtěžuje a tady je znají pouze fanoušci historie a komunisti, je jednou z mnoha příčin stavu, ve kterém se tahle prapodivná společnost dnes nachází. V bojích na Dukle utrpěl československý armádní sbor ztráty téměř sedm tisíc padlých, raněných a nezvěstných. V těžkých bojích tam za vlast dobrovolně zemřelo více než tisíc našich vojáků. A neumírali jen na Dukle. Tam už za sebou měli dlouhou cestu lemovanou nejtěžšími boji na celé východní frontě. U Sokolova padl v boji hrdinskou smrtí kapitán Otakar Jaroš, první cizinec, jemuž bylo uděleno nejvyšší sovětské vyznamenání za statečnost Hrdina Sovětského svazu. Do centra Kyjeva se jako první probojovali Čechoslováci a tři z nich – Buršík, Tesařík a Sochor – zato obdrželi stejná vysoká vyznamenání. Kdo dnes zná jejich jména? Kdo dnes zná jejich hrdinské činy? Kdo si včera vzpomněl na výročí Dukly? Česká média, česká vláda, čeští politici a tím i český národ bohužel ne. Není něco kapku shnilého ve státě českém? Pro srovnání mediální a politické disproporce, jenž přímo křičí po vysvětlení, se nabízejí dva příklady. Výročí letecké bitvy o Anglii, či o Tobruk si může celkem pravidelně připomínat každý, neboť o nich média obvykle halasně referují dlouho předtím i potom, stejně jako v případě nedávné gigantické „oslav“ 21. srpna 1968. Já si velice vážím všech Čechoslováků, kteří se rozhodli místo pohodlného vegetování v protektorátu za svou vlast skutečně bojovat a za tím účelem museli často vynaložit nesmírnou námahu a vytrpět mnohé ústrky a strážně. Ať už nakonec skončili na Západě, nebo na Východě. Naši letci i pozemní personál odvedli v Anglii kus dobré práce a já se před nimi hluboce skláním. Navzdory faktu, že náš suverénně nejlepší stíhač bitvy o Británii, Josef František, létal raději s Poláky. Náš pěší

prapor odvedl na Blízkém Východě i v Africe také dobrou práci a já se rovněž před jeho příslušníky skláním a ctím památku těch několika u Tobruku padlých československých vojáků. Ale pravda je prostě taková, že Tobruk byl proti Dukle selanka. Tobruk naši vojáci bránili proti zcela demoralizovaným Italům, kteří se nijak neprojevovali a jejich jedinou snahou bylo přežít, případně se vzdát. Jejich výzbroj pocházející z první světové války zhruba odpovídala stavu jejich bojové morálky. Jediný důvod, proč je Rommel použil při udržování obklíčení tobrucké pevnosti byl ten, že neměl dost německých jednotek. Při nejslavnější části obrany Tobruku, kdy se nehynoucí slávou pokryli kupříkladu australští pěšáci, náš prapor ještě nebyl na místě přítomen a při jeho pozdějším dobytí Rommelem už zase neexistoval. Přesto byl o Tobruku natočen velkofilm a tamní krátká bojová epizoda našich vojáků je nám pravidelně připomínána médií. Proč Tobruk, letecká bitva o Anglii a 21. srpen 1968 ano, a Hyrowa hora, Kyjev a Sokolovo nikoliv? Odpovím si jako obvykle sám. Protože Sovětský svaz, protože Rusko. Protože České televizi se tisíce padlých Čechoslováků a jejich hrdinské činy v těžkých bojích na krvavé cestě z Buzuluku do Prahy prostě nehodí do krámu. Protože současné Rusko je podle ní, a nejen podle ní, prý náš smrtelný nepřítel. A všichni, kdo se někdy nějak Ruska dotkli, či dokonce – nedej Brusel – po jeho boku kdysi dávno bojovali za svobodu tohoto zkurveného státu, jsou proto podle jejich měřítek tak trochu prašiví. A je třeba se od nich v zájmu společenské hygieny držet co nejdále. Česká média a politici nám tedy svým mlčením vzkazují zhruba toto: Ano, byli to hrdinové, ano prošli mnoha bitvami a spousta jich v boji za Československo položila život a dostala hromady vyznamenání. Ale bohužel bojovali na špatné straně, takže na ně ovčane koukej rychle zapomenout. Tohle už tady jednou bylo. Tehdy ovšem byli na špatné straně pro změnu naši letci v Anglii a pěšáci od Tobruku. A to hrobové mediální i politické ticho patřilo pro změnu jim. Zamlčování, křivení, nebo pozměňování vlastních dějin ve velkém provozovali komunisti a ta současná „demokratická“ nomenklatura se jim na můj vkus až příliš začíná podobat. A to nejenom v tomhle. V době výročí bitvy o Británii tehdy komunistická Československá televize vysílala prázdné plky z naprosto stejného kadlubu, jako včera Česká televize – masmédiu údajně demokratického státu – na výročí Karpatsko-dukelské operace. Místo alespoň kratičké připomínky bojů na Dukle a našich padlých vojáků, věnovala úvodních osm minut Událostí tomu, že za dva roky nám EU přestane posílat jakési dotace, uprostřed informovala o Dni evropského dědictví a celé to uzavřela skutečně přínosnou reportáží o opravě vily Karla Čapka. O mimořádném celodenním studiu s mluvícími hlavami, pamětníky a promítáním archivních záběrů ani nemluvě. Hrdinové od Dukly se od veřejnoprávních médií a politiků nedočkali prostě ani hlásky. Od stejných médií i politiků, kteří poměrně nedávno několik týdnů v kuse adorovali „hrdiny“, kteří se nechali bez jediného výstřelu vyhodit do vzduchu negramotným afghánským výrostkem. Ti z vás, kdo jste četli Orwellovo 1984 víte, co je „paměťová díra“. Končily v ní vládnoucí ideologii nepohodlné historické události a Winston Smith ji používal při své práci pozměňovače dějin. Když jsem ten román četl před mnoha lety poprvé, ani ve snu by mne nenapadlo, že se tak brzy dožiji jeho opětovné praktické realizace.